

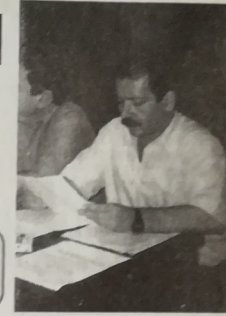
Selüloz-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Rıza TURGUT :

NİÇİN BİRLEŞİK İŞÇİ PARTİSİ ?

□ Sorunlarımızın çözümlerini her zaman bizi gerçekte temsil etmeyen sermaye partilerine havale ettik.

□ Çünkü örgütsüz ve dağınıktık, güçlerimizi bizi temsil eden bir partide birleştirip iktidarı hedeflememiştik.

— yazısı 3. sayfada



BİRLEŞİK
İŞÇİ
EMEKÇİ
PARTİSİ
YOLUNDA

Çalışanların Günlüğü

ÖZEL SAYI 1

ARALIK 1993

KDV.dahil

5000TL



ÇIKARKEN

Türkiye uzun bir dönemdir, sermaye sınıfının gücünü artırdığı bir süreç içindedir. Siyasi alanda düzen partileri bütün kirlenmişliklerine karşın alternatifsizdirler, demokratik örgütlenmeler baskı altında tutulmaktadır. Ekonomik alanda ücretlerin mali gelir içindeki payı giderek düşmektedir. Özelleştirme atağı ve sendikasılaştırma birikite yürütülmektedir. Fahiş meçhul cinayetler yargısız infazlar, insan haklarına karşı saldırganlık olaylar haline gelmiş durumdadır. Laiklik maskesi altında, aksine yöntemle devletin organı olan Diyanet tarafından terki inançlara sahip olanlara resmi din dayatılmaktadır. Kadınlar, vücutları devlet tarafından denetlenebilecek ikinci sınıf insan muamelesiyle her an karşılaşabilmektedir. Eğitim sistemi, gençlik için bir eşitsizlik zincir haline gelmiş durumda, bir yanda paralı özel okullarla her türlü imkandan faydalanan azınlık, diğer yanda okuyacak yer bile bulamayan yoksul çoğunluk.

devamı 2. sayfada

İşçi-emekçi partisi, toplumun her kademesinde tüm çalışanların özgürce seçip geri çağırabildiği temsilcilerden oluşan, politik çoğulculuk temelinde yerel ve ulusal meclislere dayalı bir iktidar yapısı savunur. Mümkün olan her yerde doğrudan demokrasiyi esas alır.

Ulusal, kültürel, dini, ideolojik ve cins ayrımcılığına dayanan her türlü baskı, bireyin ve toplumun gelişiminin en önemli engelleridir.

Günluğü

İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN PARTİSİ İÇİN

Adres: Aksaray, Sofular Mah. Harhor Cad. Eren Apt. No.: 78 D.: 2 Fatih/İSTANBUL

Telefon: (0-212) 531 45 03

Adres: Aksaray, Sofular Mah. Harhor Cad. Eren Apt. No.: 78 D.: 2 Fatih/İSTANBUL

İşçi ve emekçilerin devletten ve sermaye güçlerinden bağımsız bir siyasal kimlik edinmemeleri, Türkiye'deki sınıflar mücadelesine ve politik yaşama damgasını vuran temel bir durumdur. Bu durumun kaynaklarının bir kısmı Türkiye'nin toplumsal tarihinde ise, diğer bir kısmı da doğrudan doğruya Türkiye'deki sosyalist hareketlerin tutumlarından aranmalıdır. Türkiye'deki sosyalist hareketlerin tutumları; sınıfın politik planda kitlesel olarak burjuvaziden kopu-

12 Eylül ve sonrasında uygulanan ekonomik ve sosyal politikaların yarattığı sorunlar, devlet dairelerindeki ve belediyelerdeki rüşvet ve yolsuzluklar, tüm geleceksel sermaye parti kadrolarının içinde bulunduğu kirli ilişkiler, kitlelerde gerek 12 Eylülün ortasında sahne umutları yaratan yeni partilerine, gerekse eskinin devamı olarak yeniden kurulan partilere karşı kısa sürede büyük bir güven yitimine yol açmıştır. 1970'lerden itibaren işçi emekçi

Toplumun değişik kesimleri, bugün açıl ve demokratik talepler için çaba sarfediyor. İşçilerin sendikal mücadelelerden memurların sendikal hakları için mücadelesine, öğrenci hareketinden insan hakları hareketine, ulusal sorundan kadın kurtuluş mücadelesine dek tüm bu alanlar ve yeni yeni ortaya çıkan yerel inisiyatifler buna örnektir. Ancak bütün bu talepleri merkezi bir politik hatla bütünleştirecek bir işçi emekçi partisi henüz yoktur ve yaratılması görevi önümüzde durmaktadır.

şuna, bağımsız bir siyasal kimlik edinmesine yol verememiştir. Bizce bunun nedeni sermaye ve kapitalizm karşısı bir hat yerine, sosyalist hareket işi ideolojik bölünmelerin politik örgütlenmede temel alınmasıdır.

1980'li yıllardan itibaren başlayan yeni bir burjuva gerileme dalgası. Sosyalistler Birliği ve Doğu Avrupa rejimlerinin çöküşüyle birlikte, emekçi sınıfların sömürsüz bir dünya yaratmak yolunda başlıca düşünce kaynağı olan Marksizm de ciddi bir saldırıya karşı karşıya kalmıştır.

Uzun yıllar sosyalizmin kalesi sanılan Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa rejimlerinin çöküşü ve burjuva gerileme dalgasının uluslararası sosyalist harekette yarattığı tahribat, özel etkiler nedeniyle Türkiye'de daha şiddetli yaşanmıştır. 12 Eylül askeri darbesiyle gelen diktatörlük, sosyalist harekete, tanık olmadığı, öldüğü bir darbe indirmiştir. Büyük bir kadro kaybı yaşanmış, zaten sınıftan uzak ve zayıf olan mevziler tümüyle yitirilmiştir.

İdeolojik-politik olarak Moskova, Pekin ya da Tiran'ın devlet politikalarını savunmakla enternasyonalizm yaptığını sananlarla, bunlar arasında yerel bir dengeliklik kendine hat çizen gruplar, bu merkezlerdeki altüst oluşla birlikte kaçınılmaz bir kimlik bunalımına düşmüştür. Çöküşün talihsiz bir biçimde 12 Eylül sonrasında yeniden ortaya çıkış süreciyle çakışması, grupların daha baştan tükelenmesine yol açtı. Böylece hayallerin büyüklüğü oranında hayal kırıklığına uğrayan gruplar, ya yitilmiş birer küçük grup olmaktan öteye gidemedi, ya da dağıldılar.

İç ve dış, ulusal ve uluslararası tüm bu tahribatları aşmak ve gerileme dalgasına direnmek için emekçilerin örgütülü ve birleşik bir savunmasına duyulan ihtiyaç, birlik sorunu gündeme getirdi. Ancak politik yelpazelerin tüm renklerinden gruplar, eylemde birliği aramaktansa sonuç gelmez ideolojik ve programatik tartışmalarla ayrışmayı tercih edince, emekçi sınıfların siyasal önderliğinin yaratılması konusunda üzerlerine düşen görevi yerine getiremedi.

Bu, sosyalist kadrolar açısından da önemli bir dönemdir. Çünkü sosyalizm uğruna mücadeleden vazgeçmeyen, ancak tüm bu altüst oluşu üyesi oldukları grubun dar kabına sığdıramayan kadrolar, dar grupçu örgütü ve örgüt anlayışını terk etmeye başladılar; bu anlayış, emekçilerin acil sorunlarına çözüm getirecek kitlesel bir mücadele örgütü oluşturulmasının önünde artık bir engel haline gelmekteydi. Bugün taşıdığı olduğumuz kimi genel (parti), kimi yerel hedefleri ve politik köken itibarıyla bileşimi çeşitlilik gösteren bu süreçtir.

sözlerini, sosyal demokrasiyi ağızlarından düşürmeyen CHP ve devamı partiler de diğer partilerle aynı kapitalist piyasa ekonomisi savunuları ile emekçi yığınlar içinde buldukları sempatiyi önemli ölçüde yitirmektedir. Bu koşullarda anti-kapitalist alternatif siyasal hareketin yokluğu, uluslararası güçlere de beslenen Faah Partisi gibi dini politik akımların işine gelmektedir. Yalana dayalı kapitalizm ve emperyalizm karşısı sözler, kardeşlik vaatleri, dayanışma ve onurlu bir kimlik arayışındaki ezilen kitleleri etkilemektedir. Ne yazık ki işçi sınıfının, tüm ezilenlerin çıkarlarını temel aldığı söyleyen çeşitli sosyalist grupların her birinin kendi ayrı ideolojik hattını temel alan politik örgütlenmelerde ısrar etmeleri de bu eğilime zemin hazırlamaktadır.

Bugüne dek kitlelerin günlük yaşamının iyileştirilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması, kısaca acil ve demokratik talepleri üzerinden politika yaparak sınıf hareketinin önünü açacağına, kendini iktidarı fethetmenin "ağı" sorunlarına hasretten Türkiye solu, 12 Eylül'ün tahribatıyla gerilediği noktanın vahematinin kavramadan bugün de esas olarak bu çizgide politika yapmaya çabılıyor. Değişen vurgularla da olsa bu anlayışa ısrar eden irili ufaklı, açık ya da gizli tüm bu grup ve partiler, sınıf hareketinin önünü açamıyor. Kitlelerin acil demokratik talepleri için mücadele her zamankinden daha yakıcı olarak gündemdedir ve bugün sosyalist hareketin yeni bir perspektifle örgütlenmesinin yolu da buradan geçiyor.

Toplumun değişik kesimleri, bugün acil ve demokratik talepler için çaba sarfediyor. İşçilerin sendikal mücadelelerinden memurların sendikal hakları için mücadelesine, öğrenci hareketinden insan hakları hareketine, ulusal sorundan kadın kurtuluş mücadelesine dek tüm bu alanlar ve yeni yeni ortaya çıkan yerel inisiyatifler buna örnektir. Ancak bütün bu talepleri merkezi bir politik hatla bütünleştirecek bir işçi emekçi partisi henüz yoktur ve yaratılması görevi önümüzde durmaktadır.

Bu gidice bir son verilecek hayatın her alanında bir emek alternatifinin yaratılması için ihtiyacımız olan şeyin, kapitalist sömür düzeninin devamından bir çıkarı olmayan tüm işçi emekçi kesimlerin birleşik bir partisi olduğunu düşünüyoruz. Ve işyerlerinde, mücadele alanlarında böyle bir arayışın belirtilerinin mevcut olduğunu söylüyoruz.

Bizler, işçilerin emekçilerin kurtuluşunun ancak kendi eserleri olabileceğine inanıyoruz. Bir işçi emekçi partisinin hangi temellerde yükselmesi gerektiği konusundaki görüşlerimizi aşağıda belirtirken ama-

çladığımız, işçiler adına yeni bir grup partisi oluşturmak değil, işçilerin, emekçilerin birleşik bir partisinin oluşturulmasına birer sosyalist aydın, işçi, emekçi olarak katkıda bulunmaktır.

Dar grupçu çıkarlardan uzak, kökleri olan ve canlı bir örgütlenme olarak yeni bir gruplaşmayı ancak büyük bir anlayışa sahip eski ve yeni sosyalist kadroların, emekçi önderlerin, her türlü eşitsizliğe ve baskıya karşı mücadele eden önder kadroların ortak çabasıyla yaratabiliriz. Bu kadroları birleştirecek şey, temel sınırları çok kesin çizilmiş ayrıntılı bir programa bağlılık değil, belli temel ilkelere dayalı ortak mücadele anlayışı olmalıdır.

Yakın geçmişte hatırlayacak olursak bazı sosyalist hareketlerin 1987 seçimleri sırasında oluşturdukları bağımsız tavır ve açılardan önemli bir süzgeç ve momentti. Ancak katılmaların bu platformu kalıcı bir mücadele odağına dönüştürmeyi tercih etmemeleri ve bu birlikteliği seçime sınırlı göreberek eski alışkanlıklarla hareket etmeleri, bu platformun kısmi, konjonktürel kalmasına sebep olmuş daha sonra da çoğitli sol akımların "birlik" sorununa ilişkin çabaları da teorik veya programatik tartışmalar düzenlemesi aşamamış, pratik ve acil sorunların çözümü için hareketsiz kaldığı ölçüde de birlik veya sınıf partisi kurmak adına gerçekleştirilen bu kümelemeler erime ve dağılmaya sonuçlanmıştır.

Bugün bekleyen sorunlar yüce ve karmaşık değildir, belirli ilkelere ve mücadele anlayışıyla yürünek acil ve demokratik taleplerin gerçekleştirilmesidir. Bunları gerçekleştirilmeden dünyayı da dönüştürmeyiz. Çünkü sosyalistlerin de, sömürülen işçi sınıfının da, her türlü sınıfsal, toplumsal ve ulusal eşitsizliğe ve baskıya maruz kalan kesimlerin de neles almaya ihtiyacı var. Bunun yolu, bu acil ve demokratik hedeflere ulaşmaktan, bu mevzilere girmek anlamında sahip olmaktadır. Geçer. Ve bunların mücadelesiz kazanılamayacağı, bize hergün yeniden ve yeniden öğretilmektedir. Bugün eksik olan söz değil, eylemdir. Emekçi sınıfların siyasal mücadelesinde bugün varolan gerilemeyi ve dağılıklığı ortadan kaldırarak birleşik eylemi

sahip bilinci inisiyatifini yaratmaktadır.

İLKELE

1. Partinin, savundugu özgür ve demokratik sömürsüz bir toplum hedefi ile uyumlu bir işçiler için mücadelesine ve özgür bir dünya yaratılmasına red edilmelidir.

İşçi ve emekçilerin partisi, tüm işçi ve emekçilere açık, belirtilen temel hedefleri gerçekleştirmek için varolan politik bir birliktir. Hiçbir ideoloji ve felsefi inanç partilerin üyelerine şart koşulamaz. Parti içindeki her eğitim görüşlerini partilere ve tüm topluma duyurabilmesi, bunun için parti araçlarından yararlanabilmesi, yönetime kademelerinde temsil edilebilmesi.

2. Kapitalist-emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen tüm ülkelerin işçi ve emekçilerinin sömürden kurtulabilmesi ve özgür bir dünya yaratılabilmesi, emekçilerin uluslararası çabasıyla gerçekleştirilebilir.

İşçi-emekçi partisi, tüm dünya işçi-emekçilerinin birleşik mücadelesini savunur.

3. Üretim araçlarının kişisel mülkiyeti ve sadece en fazla kâr etme güdüsünü temel alan kapitalist ekonomik düzen dünyada ve tek tek ülkelerde sömür baskı ve eşitsizliğin temel kaynağıdır. İşçi-emekçi partisi, ekonomide demokratik yönetimi ve üretim araçlarında ortak mülkiyeti savunur.

4. İşçi-emekçi partisi, toplumun her kademesinde tüm çalışanların özgürce seçip geri çağırabildiği temsilcilerden oluşan, politik çabılılık temelinde yerel ve ulusal meclislere dayalı bir siyasal iktidar yapısı savunur. Mümkün olan her yerde doğrudan demokrasiyi esas alır.

Ulusal, kültürel, dini, ideolojik ve cins ayrımcılığına dayanan her türlü baskı, bileyin ve toplumun gelişiminin en önemli engelleridir.

Bu açıdan, işçi emekçi partisinin yaratılması için mücadele daha bugünden

✓ Kürtlerin nasıl yaşamak istiyorlarsa öyle yaşamaları, kirli savaşa son verilmesi,

✓ Her türlü örgütlenmenin önündeki engellerin kalkması,

✓ Düşünce ve inançlara sınırsız

Biz, emeğiyle yaşayanların kendilerini yönetecekleri, hiçbir azınlığa yönetimi devretmeyecekleri, gerçek demokrasiyi kuracak, bu sürecin filizlerini oluşturacak, kitlesel öz örgütlenmelerin gelişmesinin eksen olduğu bir mücadele tarzı için bir araya gelmeyi amaçlıyoruz. Hedefimiz ekonomik, sosyal, kültürel, ekolojik sorunlarda hedef olan halkın, kendi yaşamına sahip bilinci inisiyatifini yaratmaktır.

ve onun örgütsel aracını eşzamanlı olarak yaratmaktan başka çıkar yol yoktur.

Biz geçmişte farklı sosyalist çevreler içinde yer alan bir grup sosyalist aydın ve emekçiler olarak bugün bu anlayışa bir aradayız. Birbirimize kendi doğrularımızı dayatma gereği duymuyoruz. Hem birer birey olarak bizi, hem de geniş kitleleri cenderesi içinde ezen bu amansız düzenin saldırılarına karşı direnmek ve hayatın her alanında bir emek alternatifini yaratmak için bugünden tezi yok bir araya gelmesini eksen olduğu bir mücadele tarzı için bir araya gelmeyi amaçlıyoruz. Hedefimiz ekonomik, sosyal, kültürel, ekolojik sorunlarda hedef olan halkın, kendi yaşamına

özgürük,

✓ Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya son verilmesi,

✓ Doğal çevrenin tahribatının durdurulması,

✓ Günlük yaşamın iyileştirilmesi, acil ve demokratik talepler için, tüm bu alanlarda mevzi kazanmak için,

tüm bu alanlarda mevzi kazanmak amacıyla mücadeleyi pratik görev olarak önümüze koyuyoruz.

Patronların olmadıkları, günlük yaşamın iyileştirilmesi ve demokratik özgürlüklerin kazanılması için, her türlü toplumsal eşitsizliğe ve baskıya karşı mücadele eden, sosyalist demokrasiyi hedefleyen emekçilerin partisini yaratmak için daha ne bekliyoruz?

İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN PARTİSİ İÇİN BİRLİK